

תת"ע 3406/03/16 - מדינת ישראל נגד אבו לבן מועתאז אבו לבן מועתאז

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3406-03-16 מדינת ישראל נ' אבו לבן מועתאז

לפני כבוד השופט שני שטרן
המאשימה:
נגד

מדינת ישראל

הנאשמים: אבו לבן מועתאז אבו לבן מועתאז

החלטה

בפני בקשה להורות על התיישנות עבירה.

כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו נהיגה במהירות העולה על המהירות המותרת, ביום 12.4.16. העבירה הונצחה באמצעות מצלמה אלקטרונית, מסוג א3. משכך, המסגרת הנורמטיבית הינה סעיף 239א(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב-1982, יחד עם סעיף 1 225א(א). צירופם של סעיפים אלו יוצר התיישנות של 4 חודשים בעבירות תעבורה המבוססות על צילום רכב. כוונת המחוקק הינה, מתן אפשרות סבירה לנאשם להקים קו הגנה, תוך שהאירוע טרי בזיכרונו.

לוח הזמנים הרלוונטי לבקשה הינו:

ביום **6.11.15**, הונצח רכבו של המבקש באמצעות המצלמה.

ביום **10/12 (התאריך חסר במקור)** חזר אישור מסירה בציון 'לא נדרש' + חתימת הדוור ללא כל סימון אחר. (להלן: 'אישור המסירה הראשון')

ביום **12.4.16** התקיים בבית משפט זה דיון בעניינו של המבקש וכב' השו' דן סעדון לא הסתפק באישור זה וקבע כי "אין ראיה לכך שהנאשם סירב לקבל את ההזמנה, אינני סבור כי יש מקום לשפוט אותו בהעדר". משכך, קבע כי: "על המאשימה לאתר ולזמן הנאשם במסירה אישית".

ביום **21.4.16** חזר אישור מסירה המציין כי ההזמנה לדין נמסרה ידנית לאביו של הנאשם. (להלן: 'אישור המסירה

השני').

ביום **7.7.16** נשפט המבקש בהיעדרו על בסיס אישור המסירה השני.

ב"כ המבקש טען כי אישור המסירה השני, בגינו נשפט המבקש בהיעדרו נמסר לאביו של המבקש, ביום 21.4.16. דהיינו, לאחר שחלפו 4 החודשים ממועד ביצוע העבירה.

ב"כ המשיבה ביקש לדחות את הבקשה מהטעם כי המאשימה מילאה חובתה לעצירת מרוץ ההתיישנות שעה ששלחה את ההזמנה לדין וזאת, במנותק משאלת תוצאות המשלוח. לטענתו, החובה המוטלת על המאשימה מסתיימת במשלוח ההזמנה ולא קיימת לה חובת פיקוח על עבודת הדוור. בכך ביקש להסתפק באישור המסירה הראשון, לשאלת עצירת מרוץ ההתיישנות.

בעניין זה, טען ב"כ המבקש כי אף המותב שדן את המבקש בהיעדרו, לא הסתפק באישור המשלוח הראשון וכן, הפנה לפסיקות בית המשפט המחוזי המלמדות כי אין די בסימון 'לא נדרש' מבלי לסמן כי הדוור ביקר בכתובת או שהשאייר הודעה לבוא ולקחת את הדואר ומשכך, אין חזקה פועלת נגד המבקש כאילו קיבל את הדואר והתעלם.

המשיבה לא הציגה פסיקה בעניין, הסתפקה בטענות בעל פה ובטענת השתק, שכן המבקש לא טען להתיישנות בבקשה לביטול פסק דין.

לא מצאתי ממש בטענת המשיבה בעניין חזקת המסירה והתנערות מתוצאות המשלוח והתנהלות הדוור, שעה שהחזקה ניתנת לסתירה כיוון שלא הוכח כי הדוור ביצע פעולות ממשיות בקשר לאישור המסירה הראשון ולא הוכח כי ההמצאה לא בוצעה מהטעמים המפורטים בסעיף 237 (ג) לחסד"פ.

גם בטענת ההשתק לא מצאתי ממש, בין היתר, מהטעם כי בבקשה לביטול פסק הדין שהוגשה על ידי המשיב, אין כל אינדיקציה כי ידע על אישור המסירה הראשון ועל הפגמים בו.

לנוכח העובדה כי אישור המסירה הראשון היה לקוי וחסר כל פרטים אודות פעולות הדוור ואף התאריך בו לא מולא כהלכה וכן, העובדה כי אישור המסירה השני נמסר לאביו של המבקש, באותה הכתובת אליה נשלח אישור המסירה הראשון, מה שיכול לחזק את הטענה כי המבקש לא התחמק מקבלת דברי דואר, ואולם, נמסר למבקש בחלוף מועד ההתיישנות, אני קובעת כי דין הבקשה להתקבל, דו"ח מספר 90505335001 התיישן ומורה על מחיקת כתב האישום בתיק זה.

המזכירות תסגור את התיק.

ניתנה היום, י"ג שבט תשע"ט, 19 ינואר 2019, בהעדר

עמוד 2

הצדדים.